

Eerst even een intro: wie is Bryan Valkenburg?

Ik ben geboren in Scherpenzeel, getogen in Bunnik en onlangs getrouwd met Jenny. We wonen in Scherpenzeel met onze zoon Daniël die de JO12-1 traint en speler is van het 2^e. In het dagelijks leven ben ik inkoop- en duurzaamheidsadviseur. Inmiddels ben ik alweer een paar jaar behoorlijk actief bij Valleivogels. Ik ben jeugdtrainer geweest (o.a. JO19-1), speel bij de 45+, fluit als het nodig is en draai periodiek op de donderdag samen met Menno van Ginkel ook kantinedienst. Dat vind ik belangrijk: een voorzitter hoeft wat mij betreft niet alleen aan de bestuurstafel te zitten. Ik wil tussen de mensen staan en weten wat er speelt. In mijn werk ben ik adviseur en dat neem ik misschien ook wel mee: luisteren, mensen bij elkaar brengen, duidelijk zijn en uiteindelijk ook een besluit durven nemen. En voor wie het nog niet wist: ik ben al zo'n vijftig jaar een fanatieke FC Utrecht-supporter. Dat krijg je er dus gratis bij.

Gefeliciteerd met je nieuwe rol als voorzitter van Valleivogels! Neem ons eens mee naar het moment dat je werd gevraagd. Was het meteen een 'ja' of moest je er toch even over nadenken?

Nee, dat was zeker niet meteen een ja. Toen ik stopte als jeugdtrainer kreeg ik best veel de vraag: "Voorzitter, is dat niet iets voor jou?" In eerste instantie dacht ik: "ho eens even, dat is nogal wat". Daarna heb ik er serieus over nagedacht en ook gesprekken gevoerd, onder andere met de toenmalige voorzitter en huidige penningmeester. Eind 2025 heb ik aangegeven dat ik kandidaat wilde zijn en tijdens de nieuwjaarsreceptie van 2026 is dat bekendgemaakt. Voor mij was wel meteen duidelijk: ik ga dit alleen doen als we het ook echt **samen gaan doen**. Een club van deze omvang kun je niet op de schouders van een paar mensen laten rusten.

Wat maakt Valleivogels voor jou zo bijzonder?

Is er een moment of herinnering die voor jou echt bij de club hoort?

Valleivogels hoort gewoon bij Scherpenzeel en inmiddels ook echt bij mij. Er zit bovendien een stukje familiegeschiedenis in: een neef van mijn opa was medeoprichter en de eerste voorzitter van Valleivogels. Dat vind ik bijzonder, maar ik wil daar ook weer niet te romantisch over doen. Ik ben na mijn periode als voetballer in de jaren negentig vooral de laatste vier à vijf jaar zelf steeds meer bij de club betrokken geraakt. Als jeugdtrainer, speler 45+, vrijwilliger en via *Valleivogels Vooruit*. Dan merk je hoeveel mensen hier met hart voor de club rondlopen. Dat gevoel op zaterdag, al die jeugd, senioren, vrijwilligers en supporters door elkaar heen, dat is voor mij Valleivogels.

Stel: een jeugdspeler droomt ervan om later in het eerste te spelen.

Wat zou jij mee willen geven, behalve dat hij hard moet trainen?

Blijf vooral plezier houden, maar durf ook ambitie te hebben. Als jij in het eerste wilt spelen, moet je daar gewoon voor gaan. Luister naar je trainers, wees een goede teamgenoot, kom je afspraken na en wees niet bang om fouten te maken. Daar leer je juist van. Ik vind ook dat wij als club zo'n jongen of meisje de kans moeten geven om zich te ontwikkelen. Eigen jeugd moet kunnen zien: als ik goed genoeg ben en ervoor ga, dan ligt er bij Valleivogels een route naar boven. Plezier hebben en willen winnen kunnen prima naast elkaar bestaan. Sterker nog: volgens mij wordt voetbal daar juist leuker van.

Als je één ding bij deze club mocht veranderen en iedereen zou zeggen:

"Goed idee, doen wel!" wat zou je dan kiezen?

Dan zou ik ervoor kiezen dat we veel minder afhankelijk worden van één persoon op een functie. Dat is voor mij misschien wel de belangrijkste opdracht voor de komende jaren. We hebben veel mensen die ontzettend veel doen en ook ontzettend veel weten. Prachtig, maar het maakt je als vereniging ook kwetsbaar. Kennis delen, taken verdelen en elkaar kunnen vervangen; dat bedoel ik met **'samen doen'**. Niet iedereen hoeft alles te doen, maar we moeten wel zorgen dat de club blijft draaien als iemand een stap terug doet.

Bij een voetbalclub heeft iedereen wel een mening. Hoe ga jij daarmee om?

Kun je makkelijk iets naast je neerleggen of neem je dat 's avonds toch mee naar huis?

Bij een voetbalclub heeft iedereen een mening en meestal ook nog gratis advies voor de voorzitter. Daar moet je tegen kunnen. Ik luister er serieus naar, zeker als iemand met argumenten komt. Ik vind het ook helemaal niet erg als iemand het niet met mij eens is. Maar op een gegeven moment moet je wel een keuze maken. Ik ga niet proberen om iedereen tevreden te houden, want met ruim 800 leden is dat volgens mij een vrij kansloze hobby. En ja, soms neem ik iets mee naar huis. Ik ben ook maar een mens. Maar ik probeer wel altijd te denken: "Is dit goed voor Valleivogels en kan ik uitleggen waarom we als bestuur dit besluit nemen?"

Als je op zaterdag rondloopt bij Valleivogels; waar word je dan blij van?

En wat valt je op waarvan je denkt; daar kunnen we nog iets verbeteren.

Ik word blij van de drukte. Kinderen die al vroeg het veld op gaan, ouders langs de lijn, senioren die binnenkomen, vrijwilligers achter de bar en mensen die na afloop nog blijven hangen.

Dat is precies waarom een voetbalvereniging zoveel meer is dan alleen negentig minuten voetbal.

Wat beter kan, is dat we soms nog te veel losse eilandjes hebben. De één weet niet altijd waar de ander mee bezig is. Daar kunnen we winst pakken met duidelijkere afspraken, betere communicatie en vooral door elkaar eerder op te zoeken. Vaak is het probleem helemaal niet zo groot als je gewoon even met elkaar praat.

Stel dat je een seizoen lang niet op het geld hoeft te letten.

je als eerste voor de club willen regelen?

Oeps, gevaarlijke vraag aan een voorzitter, haha. Want als ik roep wat ik als eerste zou willen, doe ik eigenlijk precies wat ik niet wil. Ik heb het steeds over 'samen doen', dus dan moet je vooral eerst luisteren naar wat de club nodig vindt. Ik zou daarom aan onze spelers, trainers, vrijwilligers en andere leden vragen: waar zouden we als Valleivogels nu echt beter van worden? Daar zullen vast heel verschillende ideeën uitkomen.

Dan kijken we samen wat het meeste oplevert voor de hele vereniging en voor de toekomst van de club.

En als de penningmeester daarna zegt dat er nog steeds geld over is, dan kom ik vast nog wel met een paar ideeën. Zo moeilijk ben ik dan ook weer niet.

Wanneer rijd jij aan het einde van een seizoen tevreden naar huis?

Wat moet er dan, naast de uitslagen op het veld, goed zijn gegaan?

Als trainer had ik altijd mijn drie P's: **Plezier, Passie en Punten**. Daar geloof ik nog steeds in.

Zonder plezier krijg je geen echte passie en zonder passie wordt het lastig om punten te pakken.

Voor mij horen die drie dus bij elkaar. Voetbal moet leuk zijn en je moet je thuis voelen bij je team en bij de club. Maar zodra de scheidsrechter fluit, wil ik ook passie zien. Strijd, voor elkaar willen werken, niet opgeven en de wedstrijd willen winnen. We spelen tenslotte wedstrijden om ze te winnen. Dat betekent niet dat iedereen kampioen kan worden. Wel dat we het maximale uit onszelf willen halen.

Dat past ook mooi bij onze kernwaarden: **Plezier, Saamhorigheid, Strijdlust en Prestatiegerichtheid**.

Maar aan het einde van het seizoen kijk ik natuurlijk verder dan alleen naar de uitslagen. Dan wil ik vooral kunnen zeggen dat we als vereniging vooruit zijn gegaan. Dat onze jeugd zich heeft kunnen ontwikkelen en ook kansen heeft gekregen om door te stromen. Dat trainers en vrijwilligers met plezier bij de club betrokken zijn, dat nieuwe mensen zijn aangehaakt en dat we organisatorisch weer wat sterker en minder kwetsbaar zijn geworden. Als we daarin stappen hebben gezet en op het veld met plezier en passie voor onze punten hebben gestreden, dan rijd ik tevreden naar huis.

Welke voetbaltrainer past een beetje bij hoe jij voorzitter wilt zijn? En waarin herken je jezelf dan?

Ron Jans. Daar hoef ik als FC Utrecht-supporter niet heel lang over na te denken. Maar los daarvan vind ik hem ook echt passen bij hoe ik het graag zie. Hij is benaderbaar, duidelijk, heeft een visie en geeft mensen vertrouwen en verantwoordelijkheid. Tegelijk is hij ambitieus en wil hij gewoon winnen. En er mag gelachen worden. Dat vind ik belangrijk. Je kunt heel serieus met je club bezig zijn zonder de hele dag met een strak gezicht rond te lopen. Duidelijk zijn over waar je naartoe wilt, mensen meenemen en ondertussen ook gewoon mens blijven: dat spreekt mij aan.

We spreken je over drie jaar opnieuw langs het veld. Wat hoop je dat er dan bij Valleivogels is bereikt? En wat zou je mooi vinden als mensen over jou als voorzitter zeggen?

Dan hoop ik dat Valleivogels op meerdere punten sterker staat. Dat we organisatorisch minder kwetsbaar zijn, dat taken en kennis beter zijn verdeeld en dat 'samen doen' niet alleen een mooie kreet is, maar echt zo werkt. Sportief hoop ik dat we een duidelijke lijn hebben, dat onze jeugd weet waar ze aan toe is en dat we een eerste elftal hebben waarin ambitie, herkenbaarheid en presteren bij elkaar komen. Dat tegenstanders zeggen; Valleivogels uit? Daar krijg je het vandaag niet cadeau. We willen plezier en saamhorigheid, maar als we het veld opstappen willen we ook winnen.

En wat ze over mij mogen zeggen? Dat ik zichtbaar en aanspreekbaar was, luisterde naar mensen, duidelijk was als het nodig was en mensen bij elkaar bracht. Ik hoef niet degene te zijn die alles zelf heeft gedaan. Sterker nog, dan hebben we het verkeerd gedaan. Als we over drie jaar echt meer **samen doen** en de club sterker achterlaten, dan ben ik tevreden.